మొదటి సినిమా

విజయనిర్మల

విజయనిర్మల 44 సినిమాలకు దర్శకత్వం వహించారు. అందులో ఒకటి మలయాళం, ఒకటి తమిళం, నలభై రెండు తెలుగు చిత్రాలున్నాయి. వాటిలో ఇరవై సొంత బ్యానర్ విజయ కృష్ణా మూవీస్ మీద చేసిన చిత్రాలు. ఇరవై ఐదు ఇతరులకు చేసినవి. అత్యధిక సినిమాలకు దర్శకత్వం వహించిన దర్శకురాలిగా 2002లో ఆమెకు గిన్నీస్ బుక్‌లో స్థానం లభించింది. ఆంధ్రప్రదేశ్ ప్రభుత్వం ఆమెను రఘుపతి వెంకయ్య పురస్కారంతో సత్కరించింది. సినీ పరిశ్రమలోని అందరు పెద్ద హీరోలు, హీరోయిన్లు - అక్కినేని, శివాజీ, రజనీకాంత్, శ్రీదేవి, జయప్రద, జయసుధ, శ్రీదేవి అందరూ ఆమె చిత్రాలలో నటించారు. ఒక్క ఎన్టీ రామారావుగారితో చిత్రం చెయ్యని కొరత ఆమె మనస్సులో నిలిచిపోయింది. అయితే ఆయన చేస్తానన్నారు. కానీ ఆయన రాజకీయ ప్రవేశంతో ఆ అవకాశం రాలేదు. నూరు చిత్రాలకు దర్శకత్వం వహించాలన్నది ఆమె కోరిక. ఇప్పుడిప్పుడు ఆరోగ్యం సహకరిస్తే కనీసం ఏభై అయినా పూర్తిచేయాలని, చేస్తానని విశ్వాసం.

(సురభి పత్రిక కోసం గొల్లపూడి మారుతి రావుగారు శ్రీమతి విజయనిర్మలతో చేసిన ప్రత్యేక ఇంటర్వ్యూ)

మా నాన్నగారు రామమోహనరావు గారు వాహినిలో సౌండ్ ఇంజనీర్ గా ఉండేవారు. ప్రముఖ గాయని రావు బాలసరస్వతి మా మేనత్త కూతురు. ఓ సినిమాలో చిన్న వేషం కావాలంటే నిద్రపోతున్న నన్ను ఎత్తుకుని తీసుకెళ్ళారావిడ. నాకప్పుడు ఏడేళ్ళు. ఉదయం లేచి చూస్తే మా ఆంటీ వాళ్ళింట్లో ఉన్నాను. బిక్క మొహం వేస్తే "సినిమాల్లో వేస్తావా?" అనడిగారు మా ఆంటీ. అంతే ఏడుపు మానేశాను. టి.ఆర్. మహాలింగం వారి ఆఫీసుకు తీసుకెళ్ళారు. తీసే సినిమా పేరు 'మత్యరేఖ'. హీరో టి.ఆర్. మహాలింగం. శాంతకుమారి, ఎస్.

వరలక్ష్మి. నటవర్గం. పి.పుల్లయ్యగారు దర్శకులు. ఆయన బూతులు జగమెరిగిన సత్యం. నన్ను చూసి "ఏమిటీ ము-డ! బాగుందే"అన్నారు. శాంతమ్మగారయితే నన్నెత్తుకుని తిప్పేశారు. నేను హీరో చిన్ననాటి వేషం వేయాలి. నాకు మేకప్ వేసింది ఆనాటి హీరో హీరోయిన్ల క్యూలో నిలబడే హరిబాబు గారు. అందరికీ మేకప్ చేశాక, సోఫాలో పడుకున్న నన్ను నిద్రలేపి మేకప్ చేసేవారు. పెద్దా చిన్నా అనే భయం లేదు. సీన్‌లో ఏడవమంటే ఏడుపు రాదు. నవ్వమంటే నవ్వు రాదు. పుల్లయ్యగారు బూతులు లంకించుకునేవారు. శాంతమ్మగారు బుజ్జగించి ఏం కావాలనేవారు. సమాధానం సిద్ధంగా ఉండేది.. పూరీ పొటాటో. అంతే. అది తినగానే సీన్‌లో చెప్పినట్టు చేసేదాన్ని. ఆ విధంగా మొదటి సినిమాలో నటించాను. ఆ సినిమాలో నా తండ్రి పాత్ర ప్రముఖ కేరక్టర్ నటులు బి.ఆర్. పంతులు చేశారు.

పార్థసారధి గుడి దగ్గర మా అత్తయ్య ఉండేది. బడిలో హెడ్ మిస్ట్రెస్. గుడిలో రథోత్సవాలంటే ఇష్టం. కారణం, రుచికరమైన పొంగలి పెట్టేవారు.

ఆ ఉత్సవాల్లో శ్రీనివాసన్ అనే డైరెక్టర్ నన్ను చూశాడు. "సినిమాలో యాక్ట్ చేస్తావా పాపా?" అనడిగారు.

"మా నాన్నను అడగండి" అన్నాను పొంగలి తింటూ.

సినీనటి పద్మిని చిన్నప్పటి పాత్ర. సినిమా పేరు 'సింగారి'. తమిళ చిత్రం. వెంటనే సావిత్రీ, జెమిని గణేశన్ నటించిన 'మనం పోల మాంగల్యం' చేశాను. సావిత్రి గారిని చూడటం నాకు అదే మొదటిసారి. నన్ను పక్కన కూర్చోబెట్టుకుని పొట్టగిల్లేసేవారు. ఆ రోజుల్లోనే 'గుణ సుందరి కథ'లో శ్రీరంజని చిన్నటి పాత్ర కూడా చేశాను.

బాగా గుర్తున్న ముఖ్యమైన వేషం ఎన్టీ రామారావుగారు తీసిన 'పాండురంగ మహాత్యం'లో శ్రీకృష్ణుని పాత్ర. ఎక్కువగా తమిళ చిత్రాలు చేయడం వల్ల తెలుగు సరిగ్గా వచ్చేది కాదు. 'భక్త' అనమంటే 'భకత' అనేదాన్ని. రామారావుగారు ఓర్పుగా 'భకత కాదమ్మా" అని సవరించేవారు. వేషమంతా మేకప్ అయ్యాక ఆయనే స్వయంగా ముఖం మీద శంఖచక్రాలు తీర్చిదిద్దేవారు. ఆయన క్రమశిక్షణ, చేసే పనిమీద ఆరాధనా భావం అమోఘం. మేకప్ అయ్యాక పూరీ పొటాటో తిన్నాక గట్టిగా బెల్ట్ బిగించేవారు. ఓసారి 'నాసాగ్రే నవ మౌక్తికం' అనే చరణానికి నాకాలి దగ్గర పువ్వులు ఆయన సర్దుతున్నారు. ఉన్నట్టుండి వాంతి అయ్యింది. వెంటనే స్పృహ తప్పింది. ఆయన అర్థం చేసుకుని 'దిష్టి తగిలింది' అంటూ స్వయంగా దిష్టి తీసి ఇంటికి పంపేశారు. అప్పుడు నాకు పన్నెండు సంవత్సరాలు. ఆ తర్వాత నేను కృష్ణుడిగా ఉన్నంత సేపూ ఎవరినీ షూటింగ్‌కి రానిచ్చేవారు కాదు.

మరో సన్నివేశంలో పుండరీకుడి ముందు శ్రీకృష్ణుడు ప్రత్యక్షమవుతాడు. రాయి మీద కాలు పెడితే దేవేంద్రుడికి శాపవిమోచనమవుతుంది. స్టాప్ బ్లాక్ షాట్. దేవేంద్రుడి వేషం వేసే నటుడు "ఇంత చిన్న పిల్ల నా మీద కాలు పెట్టడమేమిటి?" అన్నాడు. అంతే. రామారావుగారు ఆ నటుణ్ణి వెంటనే పంపించేసి వేరొక నటుణ్ణి పిలిపించారు.

పుండరీకుడు శ్రీకృష్ణునిలో ఐక్యమయ్యే సీన్‌లో రామారావుగారు నా కాళ్ళు పట్టుకుని పాట పాడుతున్నప్పుడు నాకు వణుకు వచ్చేది.

తిరువేంగడం మొదలియార్‌గారు నాకు నాట్యం నేర్పారు. నా పదహారో ఏట వాణీ మహల్లో అరంగ్రేటం జరిగింది. ముఖ్య అతిథి ఎన్టీ రామారావుగారు. "రారా వేణుగోపాలా" జావళి చేసినట్టు గుర్తు. నాకు ఆయన ఒక స్టీలు గిన్నెను బహూకరించారు. అప్పుడే స్టీలు గిన్నెలు ప్రాచుర్యంలోకి వస్తున్నాయి. అప్పటికది అరుదయిన బహుమతి. మా నాన్నగారూ, ప్రముఖ కెమెరామెన్ విన్సెంట్ గారు మంచి స్నేహితులు. ఆయన ప్రోద్బలంతో నా పద్దెనిమిదవ ఏట మలయాళ హీరో ప్రేమ్ నజీర్ సరసన హీరోయిన్‌గా చేశాను. మొదటి రోజు మేకప్ రూంలో కూర్చున్నాను. ఎవరో వచ్చారు. "ఊణు కళుచ్చో నీ" అనడిగారు. మళయాళంలో. అన్నం తిన్నావా అని దానర్థం. నేను తలూపాను. నాకప్పటికి మలయాళం అస్సలు రాదు. నేను తినేసాననుకుని నాకు భోజనం పంపలేదు. మధ్యాహ్నం ప్రేమ్ నజీర్ అడిగారు. "ఏం డల్‌గా ఉన్నారూ?" అని. భోజనం చేయలేదన్నాను. వెంటనే బోయ్‌ని పిలిచి భోజనం పెట్టించారు. సినిమా పేరు 'భార్గవీ నిలయం'. నా పేరు భార్గవీ కుట్టి. సినిమా మొదటి భాగంలో ఆ పాత్ర చచ్చిపోయి దయ్యమై పోతుంది. రెండో భాగంలో కేవలం నా కళ్ళకోసం నన్ను తీసుకున్నారు. నటుడు మధుకు ఆ సినిమాయే మొదటి సినిమా. ఆ వరసలో పదిహేను మలయాళం సినిమాలు ప్రేమ్ నజీర్, తిక్కురిసి (ఆయనకప్పుడు 60ఏళ్ళు), ఉమ్మర్‌లతో చేశాను.

తెలుగు సినిమా రంగ ప్రవేశం వింతగా జరిగింది. వాహినిలో బి.ఎన్.రెడ్డిగారు ఏదో మలయాళ చిత్రం రషెస్ చూసి నన్ను పిలిపించారు. "తెలుగు సినిమాలో చేస్తావా?" అని ఇంగ్లీషులో అడిగారు. "నేను తెలుగమ్మాయిని సార్" అన్నాను. రంగుల రాట్నంలో చంద్రమోహన్ పక్కన హీరోయిన్ పాత్ర అది. నా పాత్ర పేరు నీరజ. సినిమాలో వీణపాట ఉంది. కెమెరా ముందు కూర్చుని తెలిసీ తెలియక వీణ మీద వ్రేళ్ళు కదపడం ఆయనకి నచ్చలేదు. ఒక మాస్టార్ని పెట్టి పదిహేను రోజులపాటు వీణ ప్రాథమిక సూత్రాలు మాత్రమే నేర్పించారు.

మొదటి రోజు మేకప్. మాధవరావు వాణిశ్రీకి మేకప్ వేస్తున్నాడు. మాధవరావు గురువు కుమార్ నాకు మేకప్ చేస్తూ కంట్లో పొడిచేశాడు. కన్ను ఎర్రగా అయిపోయింది. బి.ఎన్. నావంక చూసి ఆ మేకప్ మెన్‌ని (మాధవరావు) వెయ్యమనండి అన్నారు. మాధవరావు అప్పటినుండి ఇప్పటిదాకా కృష్ణగారికి పర్సనల్ మేకప్ మ్యాన్. ఆ సినిమా బాగా ఆడింది. అవార్డులు వచ్చాయి.

విజయా ప్రొడక్షన్స్ నాగిరెడ్డిగారు నన్ను పిలిపించారు. "షావుకారు తమిళంలో తీస్తున్నాం. మీరు ప్రధాన పాత్ర వెయ్యాలి" అన్నారు. ఎమ్. ఆర్ రాధా మేనమామ వేషం. గోవిందరాజుల సుబ్బారావుగారి వేషం ఎస్వీ.రంగారావు చేస్తున్నారు. నాకు ట్యూటర్‌ని పెట్టి నెలరోజులపాటు తమిళం నేర్పించారు. మేకప్ వేసుకుని సెట్‌లోకి వస్తే ఎస్వీ రంగారావుగారు నన్ను చూసి "ఏమిటీ పిల్ల! ఎలకలా ఉంది. నా పక్కన చెయ్యగలదా?" అన్నారు నాగిరెడ్డి చక్రపాణిగార్లతో. ఆ రోజు షూటింగ్ లేదని చెప్పి నన్ను ఇంటికి పంపించేశారు. మూడురోజుల తర్వాత షూటింగ్‌కి రమ్మని కబురొచ్చింది. తీరా చూస్తే ఆ వేషానికి ఎస్వీ రంగారావుగారిని తీసేసి ఎస్. వి. సుబ్బయ్యగారిని పెట్టారు. ఆ రోజుల్లో నిర్మాతల పెద్దరికం అంతలా సాగేది. ఆ సినిమాకి ఏ.వి.యం. రాజన్ హీరో. అప్పుడే నా పేరు మారిపోయింది. నా పేరు నిర్మల. నాన్నగారు 'నిమ్మీ' అని పిలిచేవారు. విజయా ప్రొడక్షన్స్‌లో చేస్తున్నాను కనక నా పేరు 'విజయనిర్మల' అయిపోయింది. సినిమా రంగంలో ఆ పేరు స్థిరపడిపోయింది. తెలుగులో నా మూడో సినిమా బాపుగారి 'సాక్షి'. మొదటి సారిగా కృష్ణగారి పక్కన హీరోయిన్. వారిని కలుసుకోవడం కూడా అదే మొదటిసారి. నెలరోజులపాటు పులిదిండిలో మకాం. షూటింగు. అమ్మానాన్నలు వచ్చారు.

ప్రతిరోజూ షూటింగ్ అయ్యాక బాపుగారు మరునాడు జరగబోయే సీన్‌ల స్కెచ్‌లు వేసేవారు. ఆయన పక్కన కూర్చునేదానిని. "ఇదేంటండీ" అనడిగితే "ఇది ప్రొఫైల్, ఇది లాంగ్ షాట్, ఇది మిడ్ షాట్" అంటూ వివరించేవారు. నాకు దర్శకత్వం మీద ఆసక్తి పెరగడానికి అది ప్రారంభం. ఆ నెలరోజులూ ఆయన పక్కన కూర్చుని ఆయన పనిని గమనించడం నాకు పాఠం. "అమ్మకడుపు చల్లగా"

పాటలో కృష్ణగారు నాకు తాళి కడతారు. చూస్తున్న రాజబాబు "అంతే.. మీరిద్దరూ భార్యా భర్తలైపోయారు" అని చప్పట్లు కొట్టాడు. ఏ లోకంలో ఉన్నాడో కానీ ఆయన మాట నిజమైంది. అప్పటి నుంచి మేమిద్దరం పన్నెండు సినిమాలలో వరసగా కలిసి నటించాం. అప్పుడు కృష్ణగారు పెళ్ళిమాట ఎత్తారు. తిరుపతిలో మా పెళ్ళి జరిగింది. రాఘవ, కాగడా శర్మ, రమాప్రభ ఇతర మిత్రులు పెళ్ళికి వచ్చారు. అప్పుడు ఎస్.భావనారాయణగారు 'మా నాన్న నిర్దోషి' తీస్తున్నారు.

అప్పటికే దర్శకత్వం మీద మోజు పెరుగుతూ వచ్చింది. "మామకు తగ్గ కోడలు" సినిమాలో రంగారావుగారు నాకు మామగా నటించారు. ఆయన్ని ఆటపట్టించడం కథ. సి.ఎస్.రావుగారు దర్శకులు. ఏ సినిమా చేసినా ఆ దర్శకుని 'బిగువు' ఏమిటి అని ఆకళించుకునేదాన్ని.

ఆ దశలోనే కృష్ణగారితో అన్నాను "దర్శకత్వం చెయ్యాలని ఉంద"ని.

"కొన్ని రోజులు ఆగు" అన్నారు.

ఒక సంవత్సరం ఆగాక అతి తక్కువ ఖర్చుతో మలయాళం సినిమా దర్శకత్వానికి ఒప్పుకున్నాను. ఆ సినిమా పేరు 'కవిత'. తిక్కురిసి తండ్రి, కలియూర్ పొన్నమ్మ తల్లి. ఇప్పటి ప్రముఖ దర్శకుడు ఐ.వి.శశి నాకు అసిస్టెంటు.

మొదటి నుంచి స్క్రిప్టంతా చేతిలో ఉండాలన్నది నా ధోరణి, ఒకటిన్నర నెలలు చర్చలు జరిపాం. క్యారమ్ బోర్డు మీద సెట్‌ని నిలబెట్టి, కొండపల్లి బొమ్మల్ని నిలబెట్టి "ఇక్కడ హీరో, ఇక్కడ లాంగ్ షాట్" అంటూ ప్రతి సీన్ రాసి పెట్టుకున్నాను. అన్నీ నా మనస్సులో ఉన్నాయి, పేపరు మీదా ఉన్నాయి కనుక. ఒక లాంగ్ షాట్ పెడితే ఆ కోణంలో వచ్చే అన్ని షాట్లూ ఒకేసారి తీసేదానిని. ఆ సినిమాకి ఉమర్ హీరో. కొత్తగా సినిమా తీస్తున్నాను. ఎంతో అనుభవమున్నట్టు తీస్తున్నాను అనేవారే కానీ నా మీద అనుమానమే. ఏమయినా సినిమా రిలీజుకి అలెప్పీ, త్రివేండ్రం అన్నీ తిరిగాను. ఆ చిత్రం విజయవంతం అయ్యింది. వందరోజులు ఆడింది.

అప్పుడిక ధైర్యం వచ్చింది. తెలుగులో చేస్తానని పట్టుబట్టాను. యద్దనపూడి సులోచనారాణి నవల "మీనా" సినిమా హక్కులు నాకిమ్మన్నాను.

"ఎవరు హీరో" అనడిగారు.

"కృష్ణగారు" అన్నాను.

"ఆయనకు పంచెకట్టించి పల్లెటూరి వేషం వేయిస్తావా? ఎంత ధైర్యం" అన్నారు. మొత్తం మీద ఆయనను ఒప్పించి హక్కులు తీసుకున్నాను.

కృష్ణ, ఎస్.వరలక్ష్మి, సూర్యకాంతం, చంద్రకళ, జగ్గయ్య, గుమ్మడి, నేను నటీనటులం. మొదటి రోజు వీళ్ళందరితో నటించడమే కాదు, నటింపజెయ్యాలి. స్టార్ట్ కట్ చెప్పాలి.

సూర్యకాంతం 'ఆ.. చేశానులే" అన్నట్టుండేది. అందరికీ నేను కాస్త లోకువే. మొదటి ప్రయత్నం కదా! నా సవాలు వీళ్ళందరి మీదా 'పెత్తనం' చేసే ఒక పట్టును తెచ్చుకోవాలని. మొదటి రోజు ఏడు సీన్లు చేశాను. అందరూ ఆశ్చర్యపోయారు.

మొదటి రోజు ఎస్. వరలక్ష్మి గారు మేకప్ వేసుకుని వచ్చారు. ఆమెది తల్లి పాత్ర. కంటికి ఐలాష్ లు పెట్టుకొచ్చారు.

"తీసేస్తే బాగుంటుంది. తల్లి పాత్రకదా" అన్నాను. "నీకేం తెలుసు? నాకు బాగుంది" అన్నారావిడ.

మొదటి టేక్ అయింది. నాకు ఓకే అన్నాను.

"నాకు మరో టేక్ కావాలి" అన్నారు ఆవిడ.

రామలింగయ్య "ఏమిటమ్మా ఈ డైలాగూ" అని సాగదీశారు.

నేను చెప్పాను "ఈ నవలను నేను వందసార్లు చదివాను.

మీరు చదివారో లేదో నాకు తెలియదు. కానీ ఈ డైలాగ్ ఇలాగే కావాలి" అని.

గుమ్మడిగారయితే విగ్గు తీసేశారు. "పిచ్చి పిచ్చిగా తీసేస్తున్నావు. ఇలాగయితే నేను చెయ్యలేను" అన్నారు.

ఆయనతో చెప్పాను. "మీరు మధ్యాహ్నం షూటింగ్‌కి రావద్దు. నేను రష్ ప్రింట్ చేసి, ఎడిట్ చేసి మీరు రేపు మేకప్‌కి వచ్చేసరికి చూపిస్తాను. మీకు నచ్చితే అప్పుడు చెయ్యండి" అన్నాను.

ఆ రాత్రంతా పని చేశాం. ఉదయం రష్ చూశారు.. ఏం మాట్లాడలేదు. విగ్గు పెట్టుకుని సెట్ మీదికి వచ్చారు. "పని రాక్షసి" అంటూ. 'మీనా' రచయిత అప్పలాచారి. సంగీతం రమేష్ నాయుడు. పుష్పాల గోపాలకృష్ణ కెమెరామెన్. సినిమా వందరోజులు ఆడింది. దర్శకత్వంలో నాదో విలక్షణమయిన ధోరణి. సీను వరసలో కాక షాట్ల ఆవేశమో, అనుభూతో పట్టుకోవాలి. దర్శకునికి పూర్తి అవగాహన, తెరమీద రూపు దిద్దుకునే సీను పట్ల పూర్తి 'ఒడుపు' అవసరం. 'హేమా హేమీలు' చిత్రంలో అక్కినేని నటించారు. కృష్ణ మరొక హీరో. హీరో నడుస్తూ, సైకిలు మీద వెళుతూ, కారులో వెళుతూ మూడు డ్రెస్‌లు మార్చి షాట్స్ తీశాను. అక్కినేనిగారు మధ్యాహ్నం బ్రేక్‌లో అడిగారు. "కెమెరాలో ఫిలిం ఉందా?" అని

"అదేమిటండీ?" అన్నాను.

"ఊరికే డ్రస్సులు మార్చమంటున్నావు? దర్శకుడు తండ్రిలాంటివాడు. నువ్వు చెప్పింది చెయ్యాలి. కానీ తెలిసే చెపుతున్నావా" అని ఆశ్చర్యపోయారు.

'బెజవాడ బెబ్బులి'కి శివాజీ గణేశన్ గారి దగ్గర 40 రోజుల కాల్ షీట్లు తీసుకున్నాను. కానీ 20 రోజులకే ఆయన సీన్లు అయిపోయాయి. "ఏంటి నువ్వు.. 20 రోజుల్లో సినిమా అయిపోతే మిగతా 20 రోజులూ ఏం చెయ్యనూ? మరో సినిమా తియ్యి" అన్నారు.

అనుమానం, వెక్కిరింత, ప్రశంస, ఆశ్చర్యం అన్నిటినీ దాటుకుంటూ నా ప్రేక్షకుల ఆదరణతో నా దర్శకత్వ జీవితం ముందుకు సాగింది.

ఇంటర్వ్యూ: శ్రీ గొల్లపూడి మారుతి రావు

Click here to share your comments on this story